

ŐSZI ETEL VERSEI

VÁLTOZÓ VILÁG

A Nagy Sztrádán bandukoltam,
belémrúgtak, megbotlottam,
nemezsizmám mind kívásott,
hárászkendőm mind elázott,
perkálszoknyám mind kifakult,
kerek kontyom mind kilazult,
megizzadtam, megéheztem,
jaj, de régen nem szerettem!

Mára vár a Szupersztráda.
Itt már nincsen apelláta:
csizma nélkül, szoknya nélkül,
kerek kontyom bogja nélkül,
seggen ülve dirigálok.
Minden enyém, amit látok.
Játszva mindent megtehetek –,
soká lesz, míg szerethetek.

HÍVOGATÓ

Harmatba írom ujjam hegyével
néked az üzenetet.
Barna rögökre kopogom félve,
el ne rebbenjen az a madárka.
Napáldozatkor
harmatba kékült
káposztafejre
jeleket írok,
ósi rovátkát:
jöjj haza már!

A MI UTCÁNK

Kezdetben Jácintnak hívták,
később Strossmayer püspökről nevezték el.
Keskeny volt, sáros,
két görbe házsora
fancsalin nézett egymással farkasszemet,
lévén aprócska ablakain néhol
újságpapír.
A foghíjas járdát
– menyecske-hiúság –
naponta söpörték sújtásos-tisztára,
locsolták nyáron
csücsös kiskannából
hurkolva körözött karikamintásra.
A leszálló, finom por,
a friss öntözővíz
belengte illattal
az utca két oldalát.

Lakói mind ismerősöm:
Szöllősiék, Kapásék, Katonáék, Tóték . . .

Egyforma roskatag házakban
egyforma emberkedő élet.
A férfiak gyárba, napszámba jártak,
az asszonyok otthon a gyerekekkel.
Hétköznap szegényes étrend:
hétfőn gölődin,
kedden paprikás,
szerdán száraz tészta,
csütörtökön kása,
pénteken bableves,
szombaton tarhonya.
Ám vasárnap délbén, harangszó hallatán
az asszonyok hangosan hívták a családot ebédre:
„Egykettő, befelé, kihül a húsleves!”

A sarkon egy beszögellés
szélárnyékos zuga volt
a kis utca Fóruma.
Itt mesélték egymásnak suttogva,
kit vittek el,
kinek sópörték fel a padlását,
ki mit mondott az utcai bizalminak.
A Sarokra mentek régi regét
és új nótát hallgatni.
A zenét egy orosz katona
szalonnáért cserélt gombos harmonikáján
az utca legkisebb embere szolgáltatta.
„Vasárnap zenés műsor a Sarkon!”
Így hívogatták az utca gyerekei
a népes publikumot.
Jöttek is unszolás nélkül,
s amíg helyet foglaltak a kerítés mellett
a maguk faragta kisszékeken,
halkan közölték egymással titkaikat.

De szépen szólt a dal:
„Lement a Nap a maga járásán . . .”

Bizonytalan ujjak alatt bizonytalan dallam.
De gyorsan szárnyra kapott,
mert a jelenlévők egyike-másika
szép hanggal alányúlt,
emelte, tartotta,
míg a többiek is, ki-ki ahogy tudta,
be nem kapcsolódtak,
s a harmonikaszóval
sóhajtva, kiáltva, szinte káromkodva
ki nem énekelték,
ami egész héten gyülemlett-fortyogott,
új szöveget sírva az ismert dallamhoz,
míg csak győzte szusszal a gombos harmonika.
Egyszer csak kigyúlt a villany az utcában.
Rádió recscent a nyitott ablakokban,
s az utca hosszában „szív küldte szívnek”
a szebbnél szebb dalokat.
Halálba dermedtek a muzsikás ujjak,
elnémult az asztmás harmonika.

Szétszéledt a Fórum.
Elárvult a Sarok.
Nyaranta fekete salakpor száll.
A lópatás ablakok eltűntek rendre,
redőnyök mögé rejtőzik este a fény.
Kidüllesztett mellel erkélyes emelet
emelkedik büszkén az utca fölé.
Kis bamba Odüsszeuszok kóvályognak az utca szorosában.
(Ó, tiszteletre méltó Pénélopék!)
Énekszóval nem ül neki senki kaszát kalapálni,
és füttyszóval sem csalogat már senki
hófehér galambot.
Nem pattog a labda a kerékvájta úton,
színházat sem játszik az utca gyerekhada.
Azt sem tudja senki,
ki lakik a Sarkon,
s azt sem, hogy ki a végszomszéd.